

VERENIGING  
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58 - GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE



Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage. Tel: 6845 41

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam. Tel: 070 - 275154

W E E K B L A D

=====  
nadruk verboden

22e jaargang nr.19

=====  
20 januari 1978

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Wij zijn niet alwetend of onfeilbaar. Denkt dus zelf na. Ons onderwerp voor heden dient van geestelijke aard te zijn. Ik koos als titel:

DE WEG  
=====

Wanneer wij streven naar bewustwording, worden wij altijd weer gekonfronteerd met het begrip "de weg". Jezus is de Weg enz., elders weer spreekt men over de weg naar de inwijding, voerende door een aantal poorten enz.

Wat bedoelt men met dit begrip "de weg"? Het is een gelijkenis. Wanneer je langs een weg voortgaat, zet je de ene voet voor de andere. Een gestage vooruitgang is de beste wijze om een weg redelijk snel af te leggen.

Bij alle geestelijke bewustwording speelt zich nu een dergelijk proces af. Wij kunnen niet opeens een zeer groot besef verkrijgen, ook al denken wij dit soms. In feite hebben wij in dat geval alleen maar een richtingbord gezien langs de weg en niet het doel zelf.

Bewustwording is een langzaam maar gestaag verdergaan, steeds weer denkende, ons steeds weer realiserende, wat er gaande is en steeds ook weer een proberen in onszelf te ervaren, wat de werkelijkheidswaarde van dit alles is. Want de werkelijkheid is nu eenmaal anders dan dat, wat wij zien, zoals u bekend zal zijn.

De geestelijke of innerlijke werkelijkheid lijkt echter nog veel veranderlijker te zijn. Wanneer u terugkijkt naar uw jeugd, dan ziet u die anders, dan zij in feite is geweest. Wanneer u gesproken hebt met mensen en daaraan later terug denkt, zo is dit gesprek anders verlopen, dan u het meende te voeren. Ja, zelfs de anderen en u zelf zagen er toch nog wat anders uit, dan u zich meende te herinneren.

Maar ook krijg je een beter denkbeeld omtrent de werkelijkheid, zoals die volgens jou had moeten zijn: eerst na het gesprek bedenk je b.v., wat je eigenlijk had moeten zeggen - wat dan geen nut meer heeft.

Geestelijk is dan voor ons dit, wat wij meenden te moeten doen, maar niet gedaan hebben, tijdelijk onze werkelijkheid. Wij baseren ons oordeel omtrent onszelf en de wereld niet op de feiten, maar op hetgeen wij later daaromtrent hebben verondersteld. Kortom: je leeft geestelijk in een illusiewereld, die beheerst wordt door alles, wat je gedaan had willen hebben en wat je alsnog zou willen doen.

Wanneer wij denken aan alles, wat voor ons mogelijk zou zijn, indien bepaalde andere maatstaven dan de huidige zouden gelden, komen wij al evenmin verder. Want wij hebben niet te maken met wat was, zou kunnen zijn, of met maatstaven. Het enige, waarmede wij te maken krijgen in onze bewustwording, is onze weg. Wat betekent: de gestage vooruitgang en uitbreiding van begrip voor onszelf en de wereld.

Een weg is voor de mensen een gebaand pad en in vele gevallen ook in overdrachtelijke zin een instelling. Wanneer de mensen horen, dat Jezus de weg, de waarheid en het leven is, zo menen zij al snel, dat zijzelf niets anders behoeven te doen dan Jezus te eren, halleluja te roepen en zo als vanzelf op de goede weg komen.

Waar is dit echter niet. Want uiteindelijk is Jezus - een van de grootste geesten, die men zich in dit tijdperk maar voor kan stellen - iemand, die een bepaalde levenshouding leert.

Wat is dan voor die Jezus kenmerkend? In de eerste plaats leeft hij als een gewoon mens. Men neemt zelfs aan, dat de periode, waarin hij als een gewoon mens door het leven ging, duurde tot zijn 27e jaar.

Zeker maakt hij in die periode wel het een en ander mee, maar op de keper beschouwt is en blijft Jezus tot dan een gewone jongeling, werkende in de werkplaats, reizen makende, soms debatterende met godgeleerden, zoals ook anderen in zijn tijd dit doen.

Dan echter verandert er iets in zijn besef. Hij gaat preken en begint daarmee bij alles, waaraan men reeds gewend is. In het begin is hij zelfs een geliefd spreker in vele synagogen.

Langzaam maar zeker verandert er echter iets in zijn toespraken. Jezus wordt zich steeds meer bewust van de werkelijke betekenis van alles, wat hij verkondigt. Door deze verkondiging wordt hij met innerlijke waarheden gekonfronteerd, die Hem er toe bewegen anders te gaan leven, maar ook anders te gaan spreken.

Hij mag dan niet meer in de synagogen spreken en trekt weg. In een periode van eenzaamheid komt hij tot een geheel nieuw besef omtrent alles, wat hij is en verandert zijn werkwijze en stellingen.

Toch verkondigt hij dan niet, dat hij de zoon van God is of iets dergelijks, noch geeft hij blijk van veel pretenties. Hij gaat eenvoudig kijken, wat de mensen zijn en leert hierdoor zijn eigen oorsprong beter beseffen. Hij realiseert zich de band, die bestaat tussen hem en de oneindigheid.

Uit dit besef komen dan zijn latere leringen voort en zijn

wonderen plus al het andere. Maar dit voert ook tot het uiteindelijke offer.

Jezus wordt iemand, die zegt: ik doe het beste voor mijzelf en een ieder, die ik ontmoet. Ik spreek de waarheid, zoals ik die op het ogenblik, dat ik spreek beseft en bovenal beseft ik, dat ik niet belangrijker ben dan alle anderen. Integendeel: anderen zijn belangrijker dan ik, want zij zijn een groter deel van het geheel.

Dat is de gehele weg. Maar gelijktijdig is het zelf voor Jezus een betrekkelijk langdurig proces. Zelfs indien wij aannemen, dat Jezus op de symbolische leeftijd van 333 jaar gestorven is - wat onjuist is - en zijn wezen beschouwen als anders dan menselijk, zo zullen wij bij het nagaan van zijn leven nog toe moeten geven, dat er lijn in zit en een zekere voortgang.

Iets dergelijks kunnen wij konstateren in het leven van alle grote geesten in de mensheid. Denk aan de Gautama Boeddha, de prins Siddhartha. Deze begint zijn leven al evenmin als leermeester of zoon van wijsgeren. Hij is een prins.

In het begin weet hij best van wanten, speelt, mint, maakt plezier. Maar hij wil meer dan hij heeft en wil de wereld leren kennen. De legenden vertellen u, hoe hij dan achtereenvolgens wordt gekonfronteerd met armoede, ziekte en dood.

Een normaal mens zou in dergelijke situaties zeggen: wat zielig, desnoods iets geven en verder gaan. In uw dagen zou de eerste reactie waarschijnlijk zijn: op welk gironummer kan ik iets storten?

Voor de Boeddha het een andere zaak: hij gaat nadenken en vraagt zich af, hoe dit alles wel moet zijn. Hierdoor verandert de prins op de duur in een rondtrekkende zoeker, een soort eeuwige leerling, die van meester tot meester gaat.

Vele denkwijzen en systemen leert hij kennen. Maar denk nu niet, dat hij al het geleerde terzijde zet, wanneer hij weer eens, teleurgesteld, verder gaat. Hij leert uit dit alles en verandert ook zelf.

Dan komt het ogenblik, dat hij in staat is afstand te doen van alle dingen en alleen nog te leven voor het geheel. Hij ziet dit vooral als een onthechting: Ik ben een deel van het al, maar ben niet belangrijker dan het al. Ik heb niets te eisen van het al, ik heb ook niets te eisen van de delen van het al, maar dien wel zelf steeds weer aan het al te beantwoorden volgens de normen van mijn eigen beseft.

Dat is zijn onthechting, maar ook de basis van zijn achtvoudig pad. En wanneer je verder zoekt, zie je, dat de man zichzelf blijft, maar toch gaat preken. Voorafgaande aan dit alles is er volgens de legenden zijn verlichting onder de Boabboom, zijn strijd met de duivel.

Maar volgens mij zijn dergelijke legenden grotendeels niet meer dan sprookjes. De werkelijkheid is een man, die langs vele verschillende paden zoekt naar zichzelf. Op het ogenblik, dat hij zichzelf waarlijk vindt, is hij echter gelijktijdig geheel vrij geworden. Niets is meer belangrijk behalve dat, wat hij is in het geheel.

Laat ons er niet over strijden, of men hem terecht boeddha of boddhisvatha zou moeten noemen. Want dit zijn uiteindelijk alleen maar namen en rangen, die mensen geven aan zaken, die zij niet geheel kunnen beseffen.

Ook de boeddha verkondigt de waarheid, zoals hij die ziet en in de termen van zijn tijd gebruikt, zoals hij dit juist acht. Waarbij overigens wel opvalt, dat in de overleveringen heel wat trekjes voorkomen, die doen denken aan het leven van Jezus.

Zo horen wij, dat Jezus zit te praten met een samaritaanse vrouw, die "vele mannen had bekend". Wat zo echt nijdig is neergeschreven, dat je je niet kunt onttrekken aan het denkbeeld, dat het een zedemeester is geweest, die dit heeft opgetekend.

Over de gautama boeddha horen wij, dat hij eens zou spreken in het klooster van de 3 bomen, maar lange tijd weg bleef. Uiteindelijk ging men hem zoeken en trof hem aan op de wanda van een prostituee, met haar thee drinkende en pratende. Waarop natuurlijk velen verontwaardigd waren. Maar de boeddha meende, dat deze vrouw hem beter begreep dan vele vromen en vervolgde: een mens is een mens. Wat heb ik er mee te maken, hoe die mens leeft, zolang hij anderen niet schaadt? Het pad is niet het veroordelen van anderen, maar eerder een erkennen van het Licht, waardoor wij, ondanks alles, met elkander verbonden zijn.

Langzaam maar zeker zie je de boeddha groeien van een zoeker naar een figuur, die weet en in staat is anderen zo samen te brengen, dat zij iets van zijn begrippen kunnen overnemen.

De weg, die dergelijke grote figuren tijdens hun stoffelijk leven afleggen, is in de ogen van hen, die zoeken, natuurlijk erg spectaculair. Maar vraag je toch eens af, waarom je meent zelf niet een soort gelijke weg geheel of deels tijdens dit leven af te kunnen leggen. Je kunt die weg wel degelijk gaan, En breng je het niet in een enkele inkarnatie voor elkaar, nu ja, dan gebruik je een paar inkarnaties meer. Want mogelijkheden tot inkarneren zijn er genoeg.

Wat is in feite dus de weg? In de eerste plaats een zoeken naar het positieve in het leven, waarbij men het negatieve echter wel blijft erkennen. Waar men met het negatieve wordt gekonfronteerd, zal men moeten proberen het positieve daar tegenover te zetten, of - indien mogelijk - het negatieve zelfs om te vormen tot iets, wat kosmisch gezien positief is.

De weg is dus een proces van besefsverandering. Maar wanneer je daarmee bezig bent, blijf je nog steeds jezelf. Je zult heus niet opeens veranderen. Je wordt niet opeens een ander mens, wanneer je bepaalde feiten leert kennen.

Ik vind het altijd zo wonderlijk de mensen te horen verkondigen, dat iemand, die ingewijd wil worden, geen patat meer mag eten, geen koffie e.d. meer mag drinken en, kortom, een dieet moet volgen, dat volgens de leraren "zuiver" is.

Maar wat heeft dit met een inwijding te maken? Het zijn uiterlijkheden, die mogelijk voor beginners wel eens storend kunnen werken, maar toch, wanneer je innerlijk de juiste weg eenmaal vindt, geen verschil meer uitmaken.

Wat maakt het voor verschil uit, wat je doet? Klamp je dus niet te veel vast aan allerhande voorschriften, wanneer je de weg wilt gaan. Vorm eerder je eigen mentaliteit en probeer steeds duidelijker jezelf te zien, zoals je bent, erken ook steeds duidelijker, dat de kracht, die in jou bestaat, overal in de wereld aanwezig is. Blijf verder jezelf tot je opeens ontdekt; nu ben ik vrij van de behoefte, iets in de wereld te bezitten en vrij van de angst, dat iets uit die wereld mij nog

zou kunnen aantasten, of werkelijk zou kunnen schaden.

Besef, dat je deel bent van alles en beleef dit zo goed mogelijk. Zo ontstaat dan de laatste fase in de bewustwording, die stoffelijk bereikbaar is: een fase van leraar zijn of meester zijn voor anderen.

Dit alles lijkt moeilijk en ver verwijderd van alles, wat u nu bent of doet. Maar kunt u daarom die weg niet gaan? Het is natuurlijk mooi en aardig, wanneer u uzelf en anderen precies weet te vertellen, wat zou moeten zijn, wat zou moeten gebeuren. Maar belangrijker lijkt me toch de vraag, wat je feitelijk bent, wat je wereld voor jou feitelijk is.

Vraag u af, wat wel de oorzaak is voor uw verwerpen van bepaalde mensen, handelingen, toestanden. Waarom vindt u bepaalde dingen mooi en andere niet? Heeft u zich dit wel eens afgevraagd? Je dit af leren vragen, is een deel van de weg.

De weg is: beseffen, waarom je reageert op de dingen, zoals je dit doet. De weg is ook, wanneer je dit eenmaal leert begrijpen, een afstand doen van je eigen gevoel, dat je oordeel onfeilbaar en het enig juiste is.

Het is een langzaam maar zeker groeien naar een soort vaagheid, waarin je alleen nog weet, dat het onmogelijk is terecht te stellen, dat dit zus is en het andere zo. Je kunt dan ten hoogste nog zeggen: hier erken ik iets, wat voor mij onaanvaardbaar is en wel in mijzelf. Indien dit ook voor anderen onaanvaardbaar is en mijn krachten kunnen hen helpen zuiverder te beseffen en te leven, zo zal ik hen al mijn krachten geven, zonder echter een oordeel uit te spreken.

Ontmoet je echter een toestand, die voor jou onaanvaardbaar is, zo dien je je onmiddellijk ook af te vragen, waarom dit dan zo is. Daarnaast zul je je afvragen: indien dit voor mij onaanvaardbaar is, wat kan ik daar dan tegenover stellen?

Het is dus een proces, waarbij je niet alleen jezelf leert kennen, maar bovendien jezelf leert aanpassen.

Er zijn helaas mensen, die stellen, dat het pad van de bewustwording een voortdurend veranderen van de persoonlijkheid betekent; vaak zeggen zij "men wordt heiliger". En wanneer de mens er het zo stellen, krijg ik onmiddellijk het gevoel: voor mij hoeft het al niet meer.

Een veranderen van de persoonlijkheid? Wat houdt dit dan volgens hen feitelijk in? U leeft op deze stoffelijke wereld, lichamelijk bepaald door erfelijke factoren, beperkt door maatschappelijke factoren, mentaal gevormd door sociale conditionering.

Al die dingen maken u, tot wat u naar buiten toe bent. En wat je innerlijk bent, kan door deze invloeden niet wezenlijk worden veranderd, ook wanneer de uitingen van het werkelijke ik hierdoor mede bepaald zullen worden.

Is het dan niet veel belangrijker je innerlijk te leren kennen dan je uiterlijk of gewoonten te veranderen? Wanneer je innerlijk eenmaal beseft wordt en voor jou belangrijk genoeg is geworden, zul je op de punten, die voor jou wezenlijk van belang zijn, ook naar buiten toe wel kleine veranderingen tonen.

U denkt toch ook niet, dat je een hork - een onbenul zonder manieren, die met 12 paarden uit de klei werd getrokken - alleen maar een ander pak behoeft aan te trekken, om hem tot een hoog geciviliceerd wezen te maken?

Wanneer een mens alleen uiterlijk een hork is, zou dit overigens voor u niet veel uit mogen maken. Belangrijk is niet, wat je uiterlijk schijnt, maar wat je innerlijk en werkelijk bent. En in vele gevallen zijn mensen, die naar buitentoe dom, ruw, of lomp schijnen te zijn, toch ook mensen, die innerlijk een soms zelf heel sterk geestelijk licht dragen. Dergelijke vaak geminachte wezens blijken dan op hun eigen en uiterlijk mogelijk zeer onbeholpen wijze voor zeer vele medemensen toch nog iets goeds te betekenen en voor hen veel goed te doen. Wat er zijn heel wat mensen te vinden, die innerlijk zeer positief zijn, ondanks hun uiterlijk, dat eerder op het tegendeel schijnt te wijzen.

Kortom: je kunt je hork niet werkelijk veranderen door hem andere kleren te geven en desnoods wat maatschappelijke kunstjes bij te brengen. Maar je kunt hem mogelijk veel doen veranderen, wanneer je hem doet beseffen, wat zijn gedrag voor andere mensen betekent. Dan zal er uiterlijk misschien niet zo veel veranderd lijken, maar al snel zie je, dat deze mens zich moeite gaat geven zich aan de anderen aan te passen en voor je het weet, is hij geen hork meer.

Wanneer u mensen wilt helpen, moet u dit aspect van het menszijn, zowel als van de weg, beseffen: Mensen zijn vaak als kinderen. Wanneer je hen naar school stuurt, zullen zij in bepaalde vakken wel hun best doen, omdat zij die leuk vinden. In bepaalde gevallen zouden zij zelfs al beter hun best doen, wanneer de lessen door iemand anders zouden worden gegeven, die zij prettiger vinden.

Maar wanneer die kinderen gaan begrijpen, dat zij, door bepaalde dingen goed te leren, iets kunnen bereiken, zullen zij in vele gevallen opeens hun best gaan doen in alle vakken, die voor het bereiken van hun doel belangrijk zijn.

Het leerproces en de mogelijkheid tot leren is voor een groot deel - bij normale lichamelijke gesteldheid - afhankelijk van hetgeen er in je leeft. Dit geldt ook in geestelijk opzicht.

U denkt mogelijk: mooi. Maar ik, och arme, ben door de maatschappij gekonditioneerd en kan nu niet anders meer, dus vergeet het maar. Besef, dat een werkelijk en geheel bepaald worden door uiterlijkheden niet meer mogelijk is, ook niet voor u, wanneer het innerlijke bewustzijn groter wordt.

De grote kunst van het gaan langs de weg is volgens mij dan ook, voortdurend te beseffen, wie en wat je voor jezelf bent. Elke dag opnieuw moet je jezelf voorhouden: dit ben ik, zo ben ik, dit is voor mij belangrijk, dat is voor mij de weergave van de meest positieve waarden.

Dus niet: wat heb ik vandaag gedaan? O, u moogt elke dag wel even de balans opmaken, wanneer u dat wilt, maar dan moet je alles, wat voorbij is, bijzetten in het verleden en weer verder gaan in het heden. Een dergelijke balans is soms goed om te beseffen, dat je nog niet geslaagd bent.

Maar werkelijk bewustwording is gebaseerd op nu beleven en vooruitgaan, niet op een steeds weer stil blijven staan om terug te kijken.

Maar je moet nogal een lange weg gaan. En wanneer de weg te lang wordt, komt er een ogenblik, dat je wel eens even uit wilt gaan rusten.

Dergelijke rustperioden treffen wij ook aan in de levens van de grote ingewijden en gezondenen. Van de boeddha is bekend, dat hij een lange tijd doorbrengt aan het hof van een radja. Hij komt daar dan wel niet, wanneer hij geroepen wordt, maar wanneer hij eindelijk komt, blijft hij er een tijd, leeft heel gezellig het hofleven mee en verdwijnt dan opeens weer.

Het lijkt wel, of hij tot zichzelf heeft gezegd: ik heb nu wel eens even recht op een adempauze. Ook over Jezus horen wij, dat hij soms rust neemt. Hij trekt dan, alleen of met een aantal leerlingen, de woestijn in. Mogelijk viert hij daar dan ook wel bepaalde riten, maar het belangrijkste was voor hem toch kennelijk even de spanning van het leraar zijn en het steeds weer gekonfronteerd worden met de onevenwichtigheid van de mensen terzijde te kunnen zetten.

En wanneer deze groten zich een rustpauze gunnen, moogtu dit volgens mij ook heus wel eens doen. U hebt er ook recht op zo nu en dan even langs de weg te rusten. Maar let wel: om te rusten, niet om het pad te verlaten.

Juist dit is voor de mens een van de grote moeilijkheden. Men wordt het gaan langs de weg moe en denkt bij zichzelf: ik neem nu eens even een zijpad en kom dan dadelijk wel weer op de weg terug. Waarbij men vergeet zich af te vragen, hoe lang het dan wel zal duren, voor men het juiste pad weer gevonden heeft, wanneer men niet na korte tijd op zijn schreden terugkeert.

Afdwalen van hetgeen juist is, kan veel zorgen, veel moeilijkheden en zelfs een lange tijd in waan leven ten gevolge hebben. Daarom geldt voor een ieder, die de weg wil volgen, in de eerste plaats wel:

Ik moet beseffen, wat ik ben en waarheen ik streef. Dit is het beginsel, het begin en de waarde van mijn weg. Ten tweede dient men zich voor te houden: indien onvermijdelijk mag ik wel eens rusten van mijn bestrevingen, maar ik mag nooit geheel afwijken van mijn erkende streven.

Wanneer ik zo over de bewustwording spreek zijn er heel wat mensen, die zouden willen vragen: hoe kun je dit leren? Wat er zijn heel wat mensen, die leren met bewustwording verwarren. Zij denken, dat verlichting geleerd kan worden uit een boekje, dat je een geheimzinnige formule kunt kopen, waardoor je opeens bewust wordt, of zelfs pillen kunt aanschaffen, waardoor je, na inname van 3 per dag, zonder meer bewust wordt.

Theoretisch-menselijk lijken die dingen soms mogelijk te zijn. Maar de praktijk wijst in een andere richting. Je kunt met bepaalde middelen wel in jezelf toestanden opwekken, die aan innerlijke verlichting doen denken.

Maar vergeet daarbij niet, dat je uit die toestand met een smak in de rauwe en dan nog zwaardere werkelijkheid terug valt, terwijl je van de beleving maar weinig hebt geleerd en ten hoogste een vaag en onstilbaar verlangen overhoudt.

Zelfs al die vaste methoden zijn vraagwaardig. Zeker, zolang zij je helpen om verder te komen, is het aanvaardbaar ze te gebruiken.

Wanneer je een opwaarts voerend pad volgt en toevallig een stok bij je hebt of vindt, is het dwaasheid deze weg te werpen, zolang je daaraan steun kunt vinden. Maar zodra die stok een hindernis wordt, dien je er afstand van te doen.

Aan de andere kant is het natuurlijk dwaas te stellen, dat je die stok nodig hebt en zonder dit niet het pad kunt begaan. Onthoudt, dat regels en dergelijke soms een goed hulpmiddel zijn, ook al zijn zij niet onmisbaar, maar besef ook, dat er altijd weer een tijd kan komen, waarin dergelijke zaken eerder hinderlijk dan nuttig zijn, of soms zelfs een verdergaan onmogelijk dreigen te maken. Trek u dan niets aan, van hetgeen anderen zeggen. U alleen bent degene, die weten kan, wat voor u werkelijk belangrijk is.

Wanneer je alle filosofen kent, vanaf de oudste grieken tot de modernste denkers, dan betekent dit nog niet, dat jij nu ook een filosoof bent. Mogelijk lijk je er wel op, maar ben je in feite meer een soort menselijke papagaai.

Wanneer je alle werken over inwijding en magie kent, wil dit nog niet zeggen, dat je nu ook ingewijde of magier bent. Daarvoor is meer nodig en de kennis op zich betekent weinig of niets.

Dergelijke zaken zijn hulpmiddelen, waaraan je alleen werkelijk iets zult hebben, wanneer je innerlijk al zover bent, dat je er mee kunt werken en daardoor ook je innerlijk beter in redelijke of menselijke termen weet uit te drukken.

In dergelijke gevallen spreekt men over sleutels. Wij hebben ook een blad, dat wij Sleutels noemen, omdat degene, die daaraan werkelijk veel heeft, altijd weer iemand zal zijn, die innerlijk al een bepaald stadium bereikt heeft. Anderen kunnen het ook lezen, zullen het mogelijk aardig of mooi kunnen vinden en zelfs hier en daar zaken aantreffen, waarmee zij iets kunnen doen. Maar achter alles zijn steeds weer heel belangrijke gegevens verborgen, die alleen betekenis zullen hebben voor degenen, die reeds een zeker innerlijk besef bereikt hebben.

In verband met alle magische en esoterische werken moet u het volgende maar onthouden: Zij zijn mogelijk belangrijk, maar hun werkelijke belangrijkheid zal voor u eerst ontstaan op het ogenblik, dat u innerlijk voldoende rijp bent en zo de sleutels, die daarin verborgen zijn, werkelijk kunt begrijpen.

Wanneer iemand ingewijd wordt, zoals dit heet, worden hierdoor betekenissen van feiten en gedachten voor zo iemand opeens heel anders. Men ziet de wereld anders, beseft de samenhangen in het leven op een andere wijze en zal ook zijn eigen verplichtingen en mogelijkheden op een geheel andere wijze beschouwen.

Dit betekent dan het volgende: Wanneer wij de weg zoeken en volgen, zijn er geen uiterlijke regels, waarop wij onbepaald kunnen vertrouwen. Uiterlijkheden, wijsheden en kennis zijn ten hoogste de middelen, waardoor wij leren onszelf beter te uiten, maar zullen nooit de essentie vormen van onze innerlijke processen.

Wanneer er een innerlijke rijpheid bereikt wordt, zullen alle zaken, die je nodig hebt om jezelf beter waar te maken in de wereld rond je, kenbaar worden. Dingen zijn er mogelijk altijd al geweest, maar je hebt ze nooit opgemerkt. Nu opeens sprongen zij in het oog en krijgen een bijzondere betekenis.

Een vraag, die ook vaak gesteld wordt luidt: waar voert de weg dan wel heen? Velen antwoorden op een dergelijke vraag door te spreken over een hemels Jeruzalem, Lhasa, of zelfs de kringloop des levens.



Informeer je dan verder, steeds weer aandringende, dan blijkt, dat zij spreken over een beperkt doel, waarin zij geloven, maar waarvan zij kennelijk niet precies weten, wat het eigenlijk is. Zij kunnen er mooie verhalen en sprookjes over vertellen, maar wanneer het er opaan komt, geldt zowel voor hen als voor ons: wij weten het eigenlijk niet.

Wie de weg volgt, voelt zijn uiteindelijke bestemming innerlijk wel aan, maar kan deze nooit redelijk verwoorden, laat staan juist omschrijven.

Dit lijkt mij een van de grootste moeilijkheden te zijn voor een ieder, die tracht de mensen op een redelijke en toch gelijktijdig ook innerlijk lichtende wijze de weg te tonen.

De mens vraagt altijd eerst weer naar het einddoel. En het is nu eenmaal veel gemakkelijker de mensen tot iets te drijven door ze bang te maken, of grote en lege beloften te doen, dan door hen zo zuiver mogelijk, maar daardoor ook minder duidelijk te zeggen, waarom het in het zijn in feite gaat.

Het vreemde is, dat Jezus b.v. slechts enkele malen heeft gesproken over de buitenste duisternis, steeds weer in een bepaald verband en nooit over de hel. Zoals hij ook nooit sprak over een hemel, maar alleen over "het huis mijns Vaders, waarin vele woningen zijn".

De hemel en de hel, waarmede vele christenen zich steeds weer bezig houden, zijn er kennelijk later door de mensen bij gemaakt. Een dergelijke misleiding breidt zich steeds verder uit en leidt af van de zaken, waarom het wezenlijk gaat.

Wij proberen daarom toch maar een eerlijk antwoord te vinden op de vraag, waarheen de weg ons voeren zal. Bij het beschouwen van de eigenschappen van die weg komt er in ieder geval al enige duidelijkheid.

In het begin ben je druk met jezelf bezig. Maar wanneer je verder gaat langs de weg, zie je steeds duidelijker, hoe vele delen van je ik ook buiten je weerkaatst worden.

Je vindt in jezelf steeds meer licht, een steeds vaster evenwicht, maar gaat die zaken ook buiten jezelf waarmaken en kenbaar doen worden. Hierdoor zal er in toenemende mate een overeenkomst ontstaan tussen je innerlijke wereld en de wereld, die je buiten je beseft.

Zou misschien dan het einde van de weg voornamelijk een eenwording betekenen van uiterlijke en innerlijke werkelijkheid? Wij kunnen zo iets dan natuurlijk weer een vervangende naam geven als b.v. de perfecte harmonie en degene, die dit bereikt, aanduiden als "de volmaakte hermaphrodit".

Maar wordt daardoor de zaak begrijpelijker? Het ziet er naar uit, dat alles, waarom de bewustwording speelt, uitloopt op een vollediger deel worden van alles. Een begrip, dat voor de meeste mensen kennelijk erg moeilijk is.

Maar zo moeilijk als u nu schijnt te denken is het toch ook weer niet. Laat mij u een eenvoudig voorbeeld geven: Twee mensen leven een lange tijd samen. Op een gegeven ogenblik beschouwen zij elkander gewoon als 'n deel van hun eigen ik en kunnen zij zich geen bestaan meer voorstellen, waarbij een van hen zou wegvallen. In een gezin ontstaan dergelijke gevoelens van eenheid en verbondenheid soms omvattender en intenser.

O, op aarde valt mogelijk een deel van de eenheid stoffelijk weg, maar voor het gevoel van de andere delen van de eenheid bestaat de heengegane dan toch als deel van het geheel voort.

Het gevoel van verbondenheid kan kennelijk niet meer geheel verloren gaan. Zelfs bij groepen mensen, die tesamen mogelijk de meest onzinnig doeleinden nastreven, is soms van een dergelijke verbondenheid al sprake. De gelijkheid van streven is kennelijk hierbij belangrijker, dan de zinvolheid van hetgeen zij nastreven.

De onderlinge band van deze mensen wordt op de duur zo sterk, dat zij b.v. automatisch taken onderling verdelen en dit bovendien nog allen op ongeveer gelijke wijze, voor een werkelijke taakverdeling ooit ter sprake kwam. De samenwerking wordt zo vanzelfsprekend, dat zij ook in steeds meer zaken tot uiting gaat komen, die met het gestelde doel weinig of geheel niets te maken hebben.

Let wel, in een dergelijke harmonie is kibbelen e.d. mogelijk en zelfs natuurlijk. Maar dit blijft uiterlijk. Innerlijk voelt men zich nog steeds verbonden en is men voortdurend bereid in te springen, wanneer dit nodig is.

Dit is toch ook een dergelijke verbondenheid? Heel vaak zien wij op aarde mensengroepen, die in mindere of meerdere mate een dergelijke verbonden eenheid vormen. En iedereen vindt het vanzelfsprekend, dat dit op aarde voorkomt. Waarom zou het dan minder vanzelfsprekend en natuurlijk zijn, dat dergelijke banden ook geestelijk kunnen ontstaan?

Waarom zou het onmogelijk zijn, dat dergelijke ervaringen van verbondenheid en eenheid niet op mensen of idealen gebaseerd zouden zijn, maar op het bestaan zelf?

De werkelijke eindbestemming van de weg wordt volgens mij door de weg zelf aangegeven en schijnt een voortdurend grotere eenheid met en vervlechting met het geheel van de kosmos te zijn.

Wanneer wij op de weg voortdurend weer beseffen, hoezer wij aan anderen gebonden zijn en van hen ook afhankelijk zijn, in zowel stoffelijk als geestelijk opzicht, zo zullen wij als vanzelf innerlijk ook gaan zoeken naar datgene, wat op voor ons kenbare wijze ook in het andere bestaat.

De erkenning op zich hiervan is reeds voldoende om een besef van eenheid te bevorderen. Hetwelk dan kennelijk weer een schrede voorwaarts betekent op de weg van bewustwording.

Indien het doel van de weg waarschijnlijk een absolute eenheid is, zo blijft nog altijd de vraag, wat het karakter, de aard van die weg wel zal zijn. En dat maakt de zaak weer moeilijk, want zelfs zij, die uit eigen ervaring spreken, geven afwijkende beelden. Het is, of de een spreekt over macadam, de volgende over beton, de derde over grint en weer een ander de weg beschouwt als een moeraspad, waarop je verzinken zult, wanneer je ook maar een enkele schrede verkeerd zet.

Toch betekent dit geen onjuistheid. Wij zullen de weg, die wij volgen, allen op onze eigen wijze beleven en beschouwen. Naarmate wij echter minder bang worden om te falen, zal voor ons gevoel de weg, die wij gaan, gemakkelijker, beter van aard zijn.

Wij kunnen niet werkelijk falen, wanneer wij de weg proberen te gaan, ook al komt er steeds weer een ogenblik, waarop wij even stil staan, een ogenblik in duisternis gehuld schijnen te zijn, of even niet meer weten, waar wij heen moeten gaan. Deze onderbrekingen zijn aan de weg zelf eigen.

Indien het ons duister lijkt te zijn, moeten wij in onszelf zoeken en zullen dan beseffen, dat de weg, die wij zoeken of gaan, er nog altijd is. Wij wachten dan of gaan even aarzelend en trager dan normaal verder, maar wij overwinnen de hindernis al snel.

Angst is het meest dodelijke en misleidende, wat er kan bestaan voor iemand, die de weg wil gaan. Wie vreest, al is het maar om eigen zieleheil, zal zichzelf juist hierdoor een voortgaan op de weg onmogelijk maken. Hij zal zijn mogelijkheid een blik te werpen op de ware kosmos en zijn ware ik steeds meer verliezen en de beelden van de werkelijkheid, die hem bereiken, steeds meer doen vertroebelen.

Vanuit mijn standpunt bezien wordt de structuur van de weg, die wij trachten te gaan, voornamelijk bepaald door de angsten, waarmee wij behept zijn. En het zal u duidelijk zijn, dat elke mens wel zijn eigen angsten kent.

Daarom meen ik allereerst, dat wij niet bang moeten zijn om bevreesd te zijn, angsten te kennen en te erkennen. Heel wat mensen wensen voor zich niet te erkennen, dat zij iets vrezen. Erken echter een dergelijke angst rustig, Bezie haar, konstateer zo mogelijk haar bronnen en oorzaak. Houdt er in je leven en streven desnoods rekening mee.

Maar zeg nooit, dat een angst het belangrijkste is en daarom allereerst overwonnen moet worden. Angst is negatief. Verander u angst in een besef, van hetgeen u vreest en probeer er in leven werken en denken iets van meer positieve aard tegenover te zetten. Dat is de juiste wijze om je weg steeds beter en gemakkelijker begaanbaar te maken.

Soms vreest de mens bovenal te falen. Ook in esoterische symbolen komt dit vaak tot uiting. Denk aan het oude symbool van het kasteel met de 42 poorten. Bij elke poort ligt er een brug over de slotgracht, maar degene, die het binnenste van het slot wil bereiken, zal de ene juiste poort moeten kiezen. Want, zo redeneert men dan: er is maar één ware poort.

Dwaasheid. Je kunt natuurlijk door elke poort binnenkomen, mits die poort past voor jouw wezen. M.a.w.: je moet nooit door de achterdeur willen gaan, wanneer je meent, dat gaan door de voordeur je recht is. Maar voel je, dat dit onjuist is, dat de voordeur toch wel wat te chique is voor je, probeer dan de achterdeur. Wie op het enige punt geen toegang krijgt, zal op het andere punt soms heel welkom zijn.

Zo eenvoudig is het met deze innerlijke weg. Wij moeten niet denken, dat er maar één juiste of ware weg is, indien wij van een menselijk standpunt uitgaan. Zeker, in de kosmos is er maar één enkele weg, want er is maar één basiskracht, waaruit alles voortkomt en zo ook maar een enkele mogelijkheid om eens het geheel van de kosmos harmonisch te kunnen beseffen.

Maar al is dit waar, zo kun je die basis kracht toch op vele verschillende wijzen benaderen? Neem uw eigen stad en stel u voor, dat er maar één enkele weg naar deze stad zou voeren. Wat een ellende zou er dan ontstaan, hoeveel verkeersongelukken zouden er dreigen. Dan zal iemand van buiten de stad al snel zeggen: Ik hoef al niet meer zo nodig.

Er zijn gelukkig vele wegen, vele toegangen. Maar welke weg is dan de meest juiste? In de eerste plaats moet je enig

begrip hebben van je doel en de weg, die je volgen wilt. Maar dan is je keuze ook opeens beperkter. Je kiest dan de weg, die je het snelste naar je eindbestemming zal voeren en bovendien het beste aansluit op de richting, waaruit je komt.

Ben je per se auto, dan denk je al snel aan het aantal verkeerslichten, eenrichtingsborden enz., dat je tegen zou kunnen komen. Wanneer je de juiste weg wilt gaan, is het ook niet bepaald dwaas om rekening te houden met mogelijke hinderpalen en dezen zoveel mogelijk te vermijden.

Zelfs de kwaliteit van de weg, die je zult moeten gaan, kan invloed hebben op de keuze, die je doet. Waarom dan niet toegegeven, dat de weg, die men geestelijk kiest, op een soortgelijke wijze mede gekozen zal worden, zodat een ieder en terecht, zoeken zal naar de weg, die voor het eigen ik de snelste en de meest juiste schijnt te zijn?

Wanneer je de weg wilt gaan volgens de normen en aanwijzingen van anderen, betekent dit niet, dat die weg niet tot het doel zal voeren. Wel is de kans groot, dat je in moeilijkheden komt, omdat je niet aan de eisen, die het zo gaan van de weg je stelt, kunt beantwoorden. Wat betekent, dat je voorlopig zult falen.

Wanneer mensen zeggen, dat er maar een enkele weg en waarheid is en daarmee dan kennelijk bedoelen, dat je maar op één enkele wijze moogt leven, werken, streven en denken en op geen enkele andere wijze, zo zult u nu beseffen, dat dit eerder verstikkend kan werken voor velen, zodat een dergelijke pretentie dient te worden afgewezen.

Wanneer je ondanks alle strijdigheden probeert een dergelijke weg te gaan, zul je al snel ontdekken, dat je niet meer werkelijk jezelf bent. Je probeert dan steeds meer blind te worden voor delen van je eigen ik, omdat je daarmee geen vrede en harmonie kunt vinden. Maar als je innerlijk die moeilijkheden al ervaart, hoe zul je dan ooit tot een werkelijke harmonie met de kosmos kunnen komen?

De werkelijke weg toont zich voor elke mens wel weer op een wat andere wijze, omdat het innerlijk van de mens hem steeds weer duidelijk maakt op welke wijze en middels welke uiterlijke en innerlijke processen hijzelf een harmonie het beste kan waarmaken. Zoals elke mens, die aan zelfonderzoek doet, al snel zal beseffen, in welke krachten hij zichzelf het snelste en beste kan beleven en hoe dergelijke krachten dan ook buiten eigen ego kenbaar kunnen worden.

Stel ook geen eisen aan iets, wat je niet begrijpt. Wanneer men zegt: Ik zal dit doen, w a n t dan moet God dat wel voor mij doen, ben je in feite al verloren.

Zoals er mensen zijn, die stellen, dat zij veel voor de geest zullen doen, of reeds gedaan hebben, zodat het maar logisch en rechtvaardig is, dat die geesten nu er eens voor zorgen, dat zij een hoofdprijs in de loterij zullen winnen.

Wanneer je dergelijke quid pro quo voorwaarden hanteert, komt je er nooit en wachten je bovendien steeds weer grote ontgoochelingen. Want mogelijk heb jij van jouw kant dan werkelijk al het mogelijke gedaan en toch krijg je geen hoofdprijs. Waarop je dan uitroept, dat je een groot onrecht is aangedaan. Wat niet juist is.

Je moet altijd vanuit jezelf werkzaam zijn. Je moet ook

op jezelf vertrouwen, niet op anderen, die je tekorten moeten aanvullen. Uw eigen innerlijk, uw eigen besef van uw wezen en uw kontakt met uw eigen - bewust erkende - wereld, is beslissend voor de wijze, waarop u de weg volgt en harmonie vindt. Zij is zelfs bepalend voor de paden, die u kiest uit de vele schijnbare mogelijkheden om uw eindbestemming te benaderen.

U vraagt zich af, of er op de weg dan niet veel onzangenamenheden voorkomen? Dat is mogelijk. Stel, dat je op aarde sterft. Je komt in een geestelijke wereld. Daar word je geconfronteerd met alle angsten en begeerten, die je nog hebt, met jezelf, zoals je bent, met je leegten van besef en zelfs je duisternissen, die je meende al lang overwonnen te hebben.

Dat kan even onaangenaam zijn. Maar uiteindelijk ga je toch weer verder, zij het door opnieuw geboren te worden of in de geest.

Het is natuurlijk niet bepaald leuk dit alles vele malen door te moeten maken. Hoe verder je komt op de weg tijdens dit leven, hoe beter dus. Maar op zichzelf maakt het voor de zekerheid, dat je eens je einddoel zult bereiken, niet veel uit. Want wat er ook aan onaangenaams komt, je zult toch weer verder kunnen gaan.

Juist daarom moet je volgens mij maar niet al te bang zijn voor een mogelijk falen. Probeer alle angsten te bezien en te overwinnen en voedt in jezelf steeds weer het besef, dat je innerlijk het licht kent en innerlijk weet, wat voor jou juist is. Zeg tot jezelf: datgene, wat ik diep in mijzelf soms vind, zal eens voor mij een blijvende waarheid worden. En is dat nu niet dan een andere keer. Maar waar zal het worden.

Wat mij brengt tot mijn laatste punt in dit betoog. Je kunt geen weg gaan zonder vertrouwen. Je moet ook op jezelf leren vertrouwen, je bent ook zelf iets waard, zeker wanneer je diep in jezelf kijkt. Dan weet je; mijn bestaan heeft betekenis.

O, je bent nog niet vol bewust, je bent ook niet volmaakt. Maar toch ben je iemand. Vertrouw er op, dat dat, wat je nu reeds bent, je zal helpen om te bereiken, wat noodzakelijk is. Zelfs wanneer je op aarde geboren bent. Geloof en vertrouw op God, maar vertrouw ook op jezelf.

Iemand heeft eens gezegd: God helpt degenen, die eerst zichzelf helpen. Maar je zou dit anders kunnen stellen: De mens, die zelf en vanuit zichzelf streeft, krijgt de kracht om bij zijn streven ook te slagen. Degene, die wacht tot een ander alles voor hem zal doen, krijgt ten hoogste afval en restanten. Want daarop komt het in de kosmos neer.

Denk nooit, dat u zoveel tekort schiet tegenover anderen en denk vooral ook niet, dat andersn steeds weer zo erg tekort schieten tegenover u. Probeer alleen maar zo goed en zo juist mogelijk op aarde of in de sferen datgene te zijn, wat u voelt te moeten zijn. Zeg tot uzelf: Wanneer ik niet meer vertrouwen kan op mijn eigen innerlijke gevoelens van goedheid en juistheid, heeft het leven geen zin. Dus moet het goed zijn.

Hoe meer je vertrouwt op jezelf en je innerlijk, hoe meer je de onzekerheden terzijde schuift, of ten hoogste als feit erkent in je ogenblikkelijke relatie met de wereld om je heen, hoe gemakkelijker het je zal vallen gestaag voorwaarts te gaan, hoe gemakkelijker je ook steeds grotere delen van de weg

leert afleggen zonder veel te rusten.

Aan het einde is er dan een eenheid. Een eenheid in verscheidenheid waarschijnlijk. Er is een kosmische eenheid, waarin volgens mij een ieder toch weer ergens zichzelf blijft. Er is een verbondenheid, die niet inhoudt, dat je jezelf geheel oplost en prijsgeeft, maar juist, dat je door jezelf te zijn, accenten legt op en diepere inhoud geeft aan alles, wat anderen zijn.

Wanneer u mijn bedoelingen met dit alles begrepen hebt, dan weet u ook, wat de weg van inwijding is, de geestelijke weg. En indien u nog aan het begin staat - al zijn enkelen van u al heel wat verder - dan moet u maar zo denken:

Het is niet erg, wanneer je in het begin nog niet precies weet, hoe je je roer recht moet houden. Maak desnoods maar een paar fouten. Dat is heus niet zo erg, zolang je je doel maar blijft beseffen en er op blijft vertrouwen, dat je, door steeds meer die harmonie, die evenwichtigheid te zoeken, op de duur ook uw doel zult bereiken.

Dan komt er momentum, dan krijgt de ontwikkeling vaart. U bent en blijft uzelf. Dat wil zeggen, dat voor u deze weg bestaat, dat in u deze weg is vastgelegd en dat voor u de eindbestemming een zekerheid is.

Maak u dan niet zoveel zorgen. Laat komen wat komt, in één leven of in vele levens, in lichte sferen of duisterder werelden. Want hoe en waar je ook gaat, wanneer je in jezelf blijft zoeken naar die positiviteit van beseffen en beleven en dezen ook voortdurend rond je zoekt te herkennen, ga je voort op het pad en komt het doel steeds dichterbij.

Hebt u nog commentaar?

x Kunt u verband leggen tussen het door u gestelde en de woorden van Christus: Ik ben de weg, de waarheid en het leven? en ten tweede iets zeggen over het smalle pad, dat tot verlossing en het brede pad, dat ten verderve leidt?

- Het eerste heb ik reeds in mijn betoog verwerkt, zoals u zich mogelijk herinnert. De uitspraak is overigens heel begrijpelijk: Jezus zegt wel ik, maar niet als Jezus. Hij zegt ik als representant van de kosmos, waarmee hij zich één gevoelt, zijn bestemming, die in hem geheel beseft en waar is.

Ik ben U de weg: ik ben de bewustwording. Weest zoals ik en de bewustwording is een feit. Ik ben de waarheid. Want alle verschillen vallen weg en alleen die ene kracht, die ene zekerheid blijft uiteindelijk over. En ik ben u het leven: ik ben deel van het al. Hoe zou iemand anders kunnen leven dan door de kracht, waaruit ik ben voortgekomen? Wat duidelijk genoeg is, naar ik meen.

Het tweede is meer een kwestie van propaganda. Er zijn helaas heel wat mensen, die denken: wanneer iets te gemakkelijk gaat, is het niet goed. Voor zich zeggen zij: wij worden geholpen, dus voor ons mag het wel wat gemakkelijker gaan, maar al die anderen moeten ploeteren, want anders kunnen zij nooit de weg naar de zaligheid vinden.

Dit echter is geen uitspraak van Jezus, maar een gezegde, dat voortkwam uit zijn volgelingen. En onthoudt in dit verband het volgende eens:

Er is geen smal pad naar de hemel, of een heel breed pad

naar de hel denkbaar, tenzij men aanneemt, dat slechts weinigen bestemd zijn om ooit de hemel te bereiken, wat van God een sadist maakt.

In de geest word je gekonfronteerd met het feit, dat de hel in de hemel ligt en dat de hemel in de hel ligt: Jij bent door je besef zelf hemel of hel voor jezelf.

Wie God beseft en daarin zichzelf, is in de beleving van de kosmos perfect gelukkig. Wie God verwerpt, omdat Hij u een besef omtrent eigen ik opdwingt, wat dit ik niet aanvaarden kan en wil, wordt verteerd en gekweld door hetzelfde licht, dat anderen de bron van grootste vreugden is.

Het pad naar de hemel is niet smal. Maar degenen, die pretenderen anderen dit pad te wijzen, zijn gemeenlijk de mensen van de smalle marges. En het pad naar de hel kan ook niet zo breed zijn, als men schijnt te denken. Want geloof mij: om werkelijk in het kwade iets te zijn, moet je daarvoor evenveel opofferen als om werkelijk iemand in het goede te worden. De brede weg voert in feiten nergens heen. Dat is een soort verkeersplein, waar je inkarnatie na inkarnatie rond kunt blijven cirkelen, tot je eindelijk de moed vindt om af te slaan en een werkelijk doel te kiezen.

Het in dit gezegde gestelde is niets meer of minder dan een gekoesterde illusie. Maar de innerlijke weg, waarbij je leert gelukkig te zijn omtrent jezelf en tegenover jezelf, lijkt in het begin erg moeilijk. Zij kan smal of breed lijken, maar zij is en blijft voor de mens vooral in het begin een zware weg, omdat het hem zo gemakkelijk lijkt zich te verschuilen achter woorden en denkbeelden en zelfs achter anderen, die je van alles de schuld probeert te geven.

Waarmede u hopelijk duidelijk is geworden, wat ik van de door u geciteerde uitspraken denk.

x Kunt u beseffen, dat wij soms bang worden voor het denkbeeld, dat aan niets ooit een einde zal komen, dat leven en alles steeds maar door zal gaan?

- U denkt in duur. Maar nergens staat, dat alles steeds en eindeloos verder zal gaan. Er komt een ogenblik, dat je het geheel kunt aanvaarden en daarin harmonisch kunt bestaan. Vanaf dat ogenblik houdt de tijd op voor u. Eeuwigheid is niet, zoals veel mensen schijnen te denken, een voortdurende opeenvolging in tijd, maar eerder een toestand van gelijktijdigheid van alle mogelijkheden, zodat er geen tijdsbesef meer bestaat.

Uitgaande van uw menselijke normen en tijdsbesef komt er dus wel degelijk een einde aan de tijd en aan alle dingen, zoals u die kunt beseffen. Tijd is een proces. De voltooiing betekent voor de tijd het einde, maar het eindproduct is er dan en blijft.

Kortom: het ik blijft bestaan, maar nu zonder veranderingen en gelijktijdig zich bewust van alle fasen en alle tijden, daar dezen beseft deel van de eigen structuur zijn en mede de band vormen met al het bestaande.

Denk dus niet, dat het bestaan een oneindig marcheren is, waarbij je de voeten wond kunt lopen en toch verder moet, eeuw na eeuw, oneindigheid na oneindigheid. Zeg tot uzelf: Wanneer ik beseffen kan, wat het geheel is, behoef ik niet verder te gaan en kan ik voortaan rusten in het besef van dit geheel en mogelijk daarin beschouwen, wat ik wens, of desnoods alleen maar

eenzijn met het geheel, zoals ik dit zelf bekeer.

Hebt u dit begrepen? Dan ben ik er mogelijk ook in geslaagd uw angst wat te ontzenuwen.

x De weg is lang. Kan die ook korter zijn en hangt dit van het bewustzijn af?

- Ik zou hier zeggen: de weg is altijd voor een ieder gelijkmatig lang, maar toch wordt de een wat sneller bewust dan de ander en kan dus meer passen zetten, meer veranderingen van besef door maken in dezelfde periode dan een ander. Kortom: wanneer je harder kunt lopen en minder rust nodig hebt, kun je het einddoel wel sneller bereiken dan een ander, maar de weg blijft daarbij toch even lang.

Volgens mij kun je dus nooit zeggen, dat er een kortere weg bestaat. De weg blijft altijd en voor een ieder even lang. Maar de een kan in een zelfde beseft tijdsverloop meer van de weg achter zich laten dan de ander.

Bovendien is tijd een persoonlijk beleven, zelfs voor u, ofschoon u dit vergeet door een aangenomen tijdsnorm buiten u primair te stellen en u daaraan steeds weer te konformereren. Maar met uw persoonlijk beleven heeft die aangenomen tijdsnorm vaak maar heel weinig te maken.

x Het is dus niet mogelijk je om te schakelen en het einddoel meteen te bereiken?

- Neen. Het is soms mogelijk iets, wat je daarvoor houdt, te zien. Je denkt dan mogelijk even, dat je alles bereikt hebt, tot je beseft alleen maar een richtingaanwijzer langs de weg te hebben waargenomen.

Ik probeer het eenvoudig te houden. Maar je kunt het natuurlijk ook ingewikkelder zeggen en formuleren: Het bewustzijn kan, voorvoelende wat aan het einde van de weg ligt, soms voor een kort oogenblik de totaliteit gevoelsmatig beleven, zonder echter in staat te zijn die totaliteit voor zichzelf en als een kerkreet deel van het eigen bestaan bij voortdurende te realiseren.

x Ter onderstreping een woord van Cromwell: Hij komt het verst, die niet weet, waarheen hij gaat.

- Een uitspraak, die tot dwaasheid wordt voor een ieder, die beseft, dat er maar één mogelijk doel is. Wie dit niet beseft, denkt mogelijk nog heel wat verder te moeten gaan, maar zal, vooral wanneer het doel nabij is, vaak eerder moe worden en meer rust nemen, dan iemand die beseft, waar hij heen gaat en weet, dat het doel nabij is.

De geciteerde uitspraak lijkt wel de werkelijkheid krom te trekken, maar gelukkig is het nogal gemakkelijk recht te zetten.

Hiermede is mijn bijdrage dan ten einde. Ik hoop, dat ik 't niet te zwaarwichtig heb gemaakt, want je moet er nooit een preek van maken. Maar ik hoop aan de andere kant toch, dat u begrepen hebt, waarom het mij in feite ging.

Wanneer je begint met innerlijk te beseffen en innerlijk naar het positieve te zoeken, dat ook buiten je moet bestaan, kom je vanzelf terecht op de weg, die voert naar de perfecte harmonie.

Ik dank u voor uw aandacht. Goeden avond.

-o-o-o-o-o-



Goeden avond, vrienden.

Wij moeten geestelijk blijven. Nu ben ik in een vorig leven eens geestelijke geweest en weet dus, dat een geestelijke niet altijd even geestelijk is. Maar desalniettemin is het mijn plicht u dingen te vertellen, die met de geest samenhangen.

U bent al zo lang ernstig bezig geweest, dat ik u liever eens iets vertel over de moeilijkheden, die een geest kan aantreffen, wanneer hij doorkomt.

In de eerste plaats is de vraag natuurlijk, hoe een medium je past. Er zijn er bij, die zoveel mogelijkheden bevatten, dat je gewoon bang bent er in te verdrinken. Daardoor moet je je dan bewuster beperken. Andere mediums hebben weer zo weinig mogelijkheden, dat zij doen denken aan schoenen, die erg knellen. En dat kan je ook wel eens tot onoplettendheid bewegen. Wanneer je echter de taak hebt aanvaardt, moet je maar zien, hoe je er het beste van maakt.

Zodra je er in bent, ben je enigszins van je eigen wereld afgesneden, ervaart een lichamelijkeid, die de jouwe niet is en spreekt met of tot de mensen. Is er een redelijk groot gezelschap, dan valt het mee. Je spreekt gewoon tegen de grootste gemene deler. Die zit er altijd wel tussen.

Dan richt je je dus op het geheel. Maar hoe kleiner het gezelschap wordt, hoe sterker de uitstraling van alle mensen afzonderlijk, inclusief hun gedachten, er voor jou uit gaan springen.

Soms spreekt iemand je plechtig aan met broeder en begint een heel vroom betoog weg te geven, terwijl jij naar zijn uitstraling kijkt en steeds maar moet denken: wat ligt er toch een groot verschil bij mensen, tussen wat zij zeggen en wat zij zijn .... En soms denkt iemand zo intens, dat je werkelijk moeite hebt om diens gedachten niet uit te spreken.

Maar dat mag niet en je moogt er zelfs nooit iets van laten bemerken. Want dat is onverdraagzaam. Ik kan de verleiding niet altijd goed weerstaan. Dat heeft mij zelfs in de tijd van jullie orde nog eens een spreekverbod van 3 maanden opgeleverd, omdat ik eerst eens moest leren mijzelf te beheersen en te beperken. Wat vervelend is.

Ik was toen net een korte tijd in het vak. Ik beschouw doorkomen ook als een vak. U denkt mogelijk: die geest behoeft er niets voor te doen, die komt eenvoudig door. Dat had u gedacht. Je moet eerst heel wat dingen goed doorhebben en ook nog leren beheersen, voor je op een redelijke wijze door kunt komen, tenzij er iemand met afstandsbediening naast je staat, neem dat maar van mij aan.

Maar als de mensen ingespannen luisteren, komt er een ogenblik, dat je even een paar grapjes moet maken om de spanning wat te breken. Mijn fout is enkele malen geweest, dat ik niet alleen bepaalde grappen maakte, maar ook nog duidelijk liet zien, voor wie ze bedoeld waren. En dat lijkt dan hatelijk, dus dat mag niet. Wat voor sommige mensen, maar natuurlijk niet voor u, een hele geruststelling kan zijn.

Je bent aan het spreken en let op de mensen. Ik b.v. kan nu reeds duidelijk kontstateren, dat er een paar mensen zijn, die alles, wat ik tot nu toe heb gezegd, niet bepaald konden waarderen, terwijl er anderen zijn, die het juist leuk vinden.

Wanneer je doorkomt, moet je daar op letten en dan steeds ook weer de gulden middenweg kiezen, zodat een ieder blijft luisteren.

Het is bovendien de bedoeling, dat zoveel mogelijk mensen er iets van leren en dat zo weinig mogelijk mensen kwaad worden en dat dan nog, zonder dat je de waarheid geweld aandoet. Wat moeilijk is.

Ik probeer natuurlijk de dingen duidelijk te zeggen. Maar dan sta je weer voor een keuze: Je kunt een heel betoog opzetten, je kunt ook proberen kort en kernachtig te zijn. U sprak voor de pauze over de weg, nietwaar? Ik zie, dat er daarna een paar mensen zijn weggegaan. Die waren kennelijk helamaal weg van de weg. En daarom zijn zij tijdig de huisweg aangetreden.

Indien ik iets zou moeten zeggen over de weg en gelijktijdig moet proberen tussen alle klippen door te laveren, wordt het ongeveer: De weg is datgene, wat je in jezelf beseft als het meest lichtende en buiten jezelf in voldoende mate kunt herkennen om er steeds intenser mee te leven.

Iemand heeft mij eens gevraagd: wat is eigenlijk de liefde Gods? Ik heb geantwoord: de liefde Gods is datgene, wat een ieder van God hoopt te verkrijgen op grond van hetgene, wat hijzelf tegenover God probeert niet te tonen. Wat enkele mensen nijdig maakte en mogelijk niet zonder redenen. Want ter liefde Gods doen veel mensen vreemde dingen. En in de meeste gevallen zijn dit dan dingen, die hun zelfbewustzijn bijzonder strelen. Waar of niet.

Een ander vroeg mij: kunt u duidelijk maken, wat u verstaat onder "het licht". Ik zag, dat er wat mensen wrevelig begonnen te worden, want dat was zo ongeveer de 10e vraag van die persoon. Dus begon ik: een verschijnsel, dat optreedt zodra u lampen van een bekende fabriek in het zuiden juist aansluit op de leiding van het elektrische net.

Dan grinniken er een paar en anderen denken, wat flauw. Men is dus wat minder gespannen en dan ga je verder: Het licht is het toenemende besef in jezelf, waardoor steeds minder voor je begrip duister blijft en alles steeds helderder wordt in je beleven. Waarmede je dan toch ook het voornaamste weer gezegd hebt.

Maar als 't' niet goed uitpakt, kan een grap wel eens verkeerd vallen. De vraagsteller was iemand, die vaak preekte en dan ook sterk tegen de zonde was. Hij vroeg mij: broeder, wat is zonde? Ik grapte: voor de meeste mensen een gemiste kans. Hij bedwong zich met moeite en bracht uit, rood aangelopen: Ik bedoel het ernstig. Waarop ik weer: zonde is alles, wat je doet, terwijl je innerlijk voelt, dat je het niet zou moeten doen.

Hij weer: dat is dus een zonde tegen God? Ik weer: Je kunt niet zondigen tegen God, maar alleen tegen jezelf. En toen werd hij pas goed nijdig. Achteraf kon ik hem nog begrijpen ook: de man voelde zich opeens in zijn broodwinning bedreigd...

Wat duidelijk maakt, dat een geest, die doorkomt, nog met heel wat perikelen te maken kan krijgen. Ik heb er voor mijzelf heb iets op gevonden. Wanneer ik denk: nu heb ik al weer meer gezegd, dan ik kan verantwoorden, zeg ik snel: Dat was het dan weer vrienden. Er is nog tijd, dus ik ga nog snel even mijn eigen spelletje spelen.

Daarop geef ik een aantal formuleringen. Wanneer er tussen de tien dan drie zijn, waarom de mensen hartelijk kunnen lachen, vergeten zij mijn fout wel weer en is de vrede niet verstoord.

Overigens kan ik u begrijpen. Wanneer ik zelf van een ander iets leer, zit ik vaak net zo te kijken, als u nu: Wat zal het worden, een grap, of meent hij het echt? En dan denk ik ook wel eens bij mijzelf:

Hoe zou het toch komen, dat het zo moeilijk is om uit te drukken, wat je wezenlijk weet en voelt? Hoe komt het, dat een lichtende geest, waarmee ik in contact kom, mij toch niet een-twee-drie duidelijk kan maken, wat voor hem licht in wezen is en betekent?

Waarom kan de hoogste kracht, die ik in verrukking beleef, mij toch niet geheel duidelijk maken, wat God is? En dan denk ik verder: Nu ja, het zal wel aan mij liggen. Waarop je dan meteen laat volgen: maar zij hadden het mij toch wel wat duidelijker kunnen zeggen. Want zo ben ik ook nog.

Daarom erger ik mij ook nooit, wanneer u zich weer eens aan mij ergert. Eerder erger ik mij soms nog, wanneer u zich niet ergert over iets, wat volgens mij voor sommige aanwezigen toch ergerniswekkend zou moeten zijn. Ik heb dan het gevoel, dat zij niet luisteren, dat ik niet tot hen door kon dringen.

En nu u zo geduldig dit alles hebt aangehoord, wil ik proberen enkele korte uitspraken te doen, die u mogelijk als bewegwijzering op uw weg zou kunnen gebruiken:

Leven is beseffen. Wanneer je niets beseft, heb je geen leven, maar als je alles beseft en het niet wilt aanvaarden, heb je helemaal geen leven. Wanneer je echter beseffende wat je bent, ook leert beseffen, wat er al zo rond je bestaat, heb je een heerlijk leven.

Wanneer ik mij machteloos gevoel, moet ik dit niet voor mijzelf ontkennen, maar eerder zoeken naar de kracht in mij, waardoor ik iets kan veranderen.

Telkens wanneer ik, mij ontspannende, probeer te beseffen, welke krachten er in mij bestaan, zal ik het vermogen bezitten om alles, wat werkelijk noodzakelijk voor mij is, ondanks alles goed te volbrengen.

Ontspan je, haal diep adem, sens de ondergrond, zoals men op de radio pleegt te zalven. Waarbij ik niet helemaal door heb, waarom sensen beter is dan voelen. Maar nuja. De raad is goed, zeker wanneer u dan tracht alle kracht en licht in uzelf te ervaren. Want dan werkt het ook nog. Probeer het maar.

Wanneer een mens op weg is naar de eeuwigheid, komt er vaak een ogenblik, waarop hij denkt: nu is het toch wel tijd om eindelijk eens uit te stappen. Maar onthoudt dan één ding: uitstappen voor de wagen geheel stil staat, is gevaarlijk. Misschien heb je gelijk wanneer je denkt, dat je er al bent, maar neem het zekere voor het onzekere en wacht even tot er iemand komt, die je op de schouder tikt en zegt: uitstappen.

Bindt je bestaan en sterven nooit aanvoorwaarden als: ik wil leven wanneer ... Of ik wil sterven indien ... Want in uzelf ligt het enige, wat in leven en dood voor u de moeite waard is. En als je daarmee niets bereikt, geloof de rest dan ook maar en neem de dingen, zoals zij komen.

Wat geloof betreft: het enige, wat u moogt geloven, is datgene, wat u innerlijk bij voortdurende ervaring als waar ervaart. Op het ogenblik, dat u anderen gelooft, zonder u af te vragen, of u de waarheid ook in uzelf erkent, vergeet u datgene, wat voor u innerlijke werkelijkheid is en werkelijk geloofd kan worden.

En dan word je je nooit voldoende bewust van jezelf.

Wanneer je houdt van het goede der aarde, bedenk dan: alleen wanneer u werkelijk goed bent tegenover alles, wat de aarde u biedt, zal het goede der aarde goed voor u zijn en u wel bekomen. Want alle goeds begint met innerlijke goedheid.

Straal vrede en vreugde uit en u zult veel mensen ontmoeten, die in die vrede en vreugde voor u bijdragen tot het bereiken van een nog diepere vrede en een nog grotere vreugde. Maar benader uw wereld nooit in onvrede, want in dat geval zult u met steeds meer conflicten gekonfronteerd worden.

En sprekende uit eigen ervaring nog het volgende: heel veel mensen roepen de geest aan, om even dit of dat voor hen te doen. Wanneer u bereid bent voor ons zoveel inspanningen te doen, als u van ons vergt, zullen wij bereid zijn een poging te wagen. Maar zelfs dan is het niet zeker, dat wij zullen slagen, want de geest leeft nu eenmaal in een andere wereld als u meent te beleven.

Zeker bij alles, wat bewustwording en bereiking betreft, dient u allereerst uit te gaan van uzelf. Eerst wanneer u in al, wat u bent en doet, een harmonie bereikt met de geest, kan de geest u bij staan. In alle andere gevallen kunt u de hulp van de geest maar beter vergeten.

Alle werkelijkheid, die innerlijk beseft wordt, is een deel van de eeuwige werkelijkheid, waarin je leeft. Alle werkelijkheid, die buiten je verkondigd wordt, is schijn, tot je deze zelf en innerlijk waar hebt kunnen maken. Ga daarom in het leven steeds weer uit van je innerlijke waarden. Dan zul je het beste en het meest blijvend bereiken.

Zoekt u een goeroe, bedenk dan, dat een leermeester alleen leermeester kan zijn op grond van een harmonie, die tussen leerling en meester bestaat. Waar deze harmonie niet aanwezig is, is de goeroe nooit een echte goeroe. Zodat in dit opzicht de kwaliteit van de laatste niet bepaald wordt, door hetgeen deze zelf is, maar door hetgeen zijn leerling ten aanzien van hem is.

Nog snel een paar definities. Geef maar een paar woorden?  
**Boterbloem:** plantaardig orgaan, dat op grond van zijn naam en nieuwe EEG-regelingen wel duurder en veelvuldiger zal worden.  
**Vergadering:** samenkomst van mensen, die veelal met elkaar spreken over zaken, die gemeenlijk alleen de spreker interesseren.  
**Exceptie:** datgene wat men gemeenlijk verklaart zelve te zijn op het ogenblik, dat men voor anderen bindende regels heeft gegeven.

**Steenklomp:** bij vele mensen de juiste aanduiding voor hetgeen zij hun warme medemenselijke hart plegen te noemen. Dergelijke mensen vinden alles, wat buiten hen bestaat, zo belangrijk, dat bij hen de mummificatie van binnenuit begint.

**Chaos:** wat men vreest op het ogenblik, dat men zijn eigen regels niet meer aan een geheel op blijkt te kunnen leggen. In feite echter de verwarring, van waaruit elke vorming en ontwikkeling mogelijk is en wordt. Het beginpunt dus voor de totale ontwikkeling.

**Storm:** een windje dat haast heeft. En nu moet ik eindigen.

Goeden avond.

d.d. 13 januari 1978.

-o-o-o-o-o-